

przestrzeń --- prostor

w y s t a w a p o p l e n e r o w a

Galeria Sztuki BWA
w Jeleniej Górze

sierpień – wrzesień 2014

Wystawa jest częścią projektu „PRZESTRZEŃ”

Výstava je součástí projektu „PROSTOR”

Organizator projektu i wydawca katalogu /
Organizátor projektu a vydavatel katalogu:

Galeria Sztuki BWA
ul. Długa 1
58-500 Jelenia Góra
tel. +48 75 75 266 69
<http://galeria-bwa.karkonosze.com>
Dyrektor / Ředitelka:
Janina Hobgarska

Partner projektu / Spolupořadatel:

Oblastní galerie Liberec, příspěvková organizace
Masarykova 723/14, 460 01 Liberec
Dyrektor / Ředitel:
Jan Randáček

Miejsca prezentacji wystawy / Místa prezentace výstavy:

Galeria BWA
ul. Długa 1
58-500 Jelenia Góra

Maloskalská galerie Josefa Jíry – Boučkův statek
Malá Skála 12
468 31 Malá Skála

Specjalne podziękowania dla Nadleśnictwa Świeradów za pomoc w realizacji pleneru

Oblastní galerie Liberec
MUZEUM EVROPSKÉHO UMĚNÍ

Marek Wasilewski

Przestrzenie, miejsca, obrazy...

Przestrzeń – to, co nas otacza. Prze-strzeń. Prze-strzał. Prze-strzec. Prze-stwór. Prze-sunąć. Prze-sycić. Prze-świt. Prze-trwać. Prze-trawić. Prze-żyć. Prze-czytać. Prze-myśleć. Intuicyjnie czujemy, że w znaczeniu słowa przestrzeń kryją się dwa elementy. „Prze”-wiązany z czasem, z przeżyciem, przebywaniem oraz „strzeń” związany z ruchem, szybkością.

Edward T. Hall w książce „Ukryty Wymiar” pisze o percepcji przestrzeni, receptorach przestrzennych – oczach, uszach, nosie, o receptorach bezpośrednich, skórze i mięśniach, o przestrzeni wzrokowej i słuchowej, przestrzeni węchowej, przestrzeni termicznej, przestrzeni dotykowej. O antropologii przestrzeni, przestrzeni trwałej, na pół trwałej i nieformalnej, o dynamizmie przestrzeni.

O przestrzeni wizualnej. „Poruszając się w przestrzeni, stabilizujemy swój świat wizualny za pomocą przekazów płynących z ciała. Bez tego sprzężenia zwrotnego z ciałem bardzo wielu ludzi traci kontakt z rzeczywistością i ulega halucynacjom.” – pisze Hall. A zatem istnieje także przestrzeń halucynacji, wytworzona na podstawie informacji niestandardowo przetworzonych przez nasz umysł.

O tym, jak istniejemy w przestrzeni decyduje to, kim lub czym jesteśmy, decyduje jakość posiadanych przez nas fizycznych i kulturowych receptorów. Tym najważniejszym receptorem jest wzrok, który wytwarza wizualne reprezentacje przestrzeni.

O związkach między obrazami a miejscami pisze Hans Belting w swojej „Antropologii Obrazu”. Według niemieckiego badacza „obrazy fotograficzne stały się >>miejscami nieumiejscowionego<< Po tym jak utracone zostały miejsca w świecie, powracają one w obrazach, które raz jeszcze

nadają im status miejsca.” Belting zwraca uwagę, że nasze przeżywanie świata zostało już bezpowrotnie zapośredniczone przez obrazy medialne. Miejsce samo w sobie, jego unikalność, specyfika, fizyczne atrybuty przestrzeni uprawomocnione są już jedynie przez jego obraz medialny. Rzeczywistość istnieje o tyle, o ile potwierdzana jest przez media. Znakomity czeski fotograf Miroslav Tichy, w poświęconym mu filmie „Tarzan na emeryturze”, powtarzał za Platonem, że świat, który widzimy jest tylko odbiciem, złudzeniem... Śmiał się, że fotografuje to, czego i tak nie ma.

Doświadczenie przestrzeni i miejsca było kiedyś warunkami istnienia kultury. Wytwarzały historyczne tożsamości, które umożliwiały odróżnienie swojego od obcego, które budowały poczucie przynależności i sensu życia. W nowoczesnym świecie te przestrzenie tożsamości zostały wyparte przez przestrzenie tranzytowe. „Przestrzenie komunikacji zastępują dawne przestrzenie geograficzne.” Stają się one przystankami, poczekalniami, węzłami wielkiej sieci globalnych połączeń. W rezultacie miejsca, które kiedyś były unikalne, tracą swoją specyfikę, dostosowują się do ujednoliconych sieciowych potrzeb mas podróżujących ludzi. Przestrzenie, kiedyś zamknięte i specyficzne, dziś otwierają się i ich unikatowość podmywana jest przez fale rozmaitych sprzecznych oczekiwań i wyobrażeń. Lokalne kultury wypierane są z miejsc, z których się wywodzą. Jak pisze Belting przestają one być miejscami pamięci stały się raczej miejscami w pamięci. Przestrzenie i miejsca obecnie bardziej realne wydają się być w obrazach niż w rzeczywistości.

Kiedy odwiedzamy jakieś miejsce, to nie odnosimy się jedynie do jego czasu teraźniejszego. Chcielibyśmy dotrzeć do miejsca takiego, jakim ono było w czasie, które zdefiniował jego tożsamość. Poruszamy się, wśród półprzezroczystych warstw czasu. Z każdej z tych warstw próbujemy odfiltrować to, co jest dla nas szczególnie interesujące. Dlatego miejsca fizycznie istniejące w przestrzeni stają się w naszych głowach często wirtualnym fantazmatem, zbiorem cytatów, obrazów, wspomnień i emocji innych ludzi. Często bywa tak, że miejsca istniejące realnie, posiadające swoje geograficzne koordynaty, są scenerią fikcji. Tradycją miejsca jest historyczne

zafałszowanie, przemilczenie lub wręcz czysta fantazja. Trwanie takich narracji często na trwałe zakorzenia się w pamięci miejsca i produkuje kolejne „dowody” jego prawdziwości, im pamięć miejsca bardziej zafałszowana, tym takich fikcyjnych, kompulsywnych potwierdzeń wydaje się więcej. Oblicza takich miejsc zmieniają się powoli, dopiero dzięki historycznym i politycznym wstrząsom, które dopuszczają nowe sposoby interpretacji historii, które uprawomocniają historię tych, którzy do tej pory skazani byli na milczenie. Mitologizowanie przestrzeni dotyczy nie tylko tak szczególnych fragmentów przestrzeni jak pola bitew, miejsca związane ze sławnymi ludźmi, ale także samej natury. Mitologizujemy brzeg morza i panoramy gór. „Dlaczego bliskość wodospadu, góry czy jakiegokolwiek innego fragmentu natury czyni nas mniej podatnymi na doświadczenie »nędznych niechęci i niskich pożądań« niż bliskość zatłoczonych ulic?” pyta Alain de Botton w „Sztuce Podróżowania” i odpowiada, że emocje związane z miejscami można adekwatnie określić pojedynczym słowem, jakim jest wzniosłość. To właśnie słowo najlepiej oddaje to, co czujemy patrząc na majestatyczną panoramę górską, kiedy stajemy na skraju pustyni albo patrzymy na piętrzące się pod niebo skaliste urwiska. Pojęcie to weszło do powszechnego użytku na początku osiemnastego stulecia, a wywodzi się przetłumaczonego w 1712 roku na język angielski, napisanego około 200 roku naszej ery traktatu Longinusa „O wzniosłości”. Autor, analizując rozmaite krajobrazy, zebrał je w zbiór takich, które wywołują w ludziach uczucia, które określił z jednej strony jako przyjemne, a jednocześnie moralnie korzystne. Od tej pory o wartości krajobrazu decydowało to jakiego rodzaju uczucia wywołują w ludziach. „Joseph Addison w swoim eseju »O rozkoszach wyobraźni pisał« o „cudownym spokoju i zdumieniu”, jakie odczuwał w obliczu „widoków otwartych równin, nietkniętych ręką człowieka pustyni, potężnych gór, wysokich skał i bezdennych przepaści i ogromnych obszarów wody.” — pisze de Botton. Malujący górskie pejzaże Karkonoszy, Caspar David Friedrich był uosobieniem wzniosłego, mistycznego stosunku do natury. W jego obrazowaniu przestrzeni ważną rolę odgrywa perspektywa patrzącego i przeżywającego człowieka. W słynnych fotografiach Anselma Adamsa z Yosemite National Park w Kalifornii obecności tego spojrzenia już nie odczuwamy. A jednak Adams wykonywał swoje

majestatyczne fotografie w określonym celu. Należał do klubu Sierra – grupy, która aktywnie działała na rzecz ochrony środowiska naturalnego w Ameryce Północnej. Adams był także autorem systemu strefowego, który umożliwia dobór ekspozycji fotograficznej. A zatem techniczny pomiar przestrzenny powiązany był bezpośrednio z uzyskiwanym obrazem.

Czy jest możliwe istnienie w jakiegokolwiek przestrzeni poza kulturą? Nawet to, co nazywamy Naturą, ujęte jest w estetyzujące ramy kultury. O percepcji miejsca decyduje jego kulturowa „atrakcyjność”, potencjał sensów, możliwość narracji wynikająca z jego estetycznego potencjału. Każda epoka ma miejsca i przestrzenie, które „odkrywa” dla masowej wyobraźni. Po fascynacji „nieturystycznymi” wędrownkami po Azji przyszedł czas na wyprawy bałkańskie. Nieskażone (albo innymi słowy atrakcyjnie brudne) bezdroża Albanii i Czarnogóry stały się miejscami, które w dobrym tonie było przemierzać. Ich percepcja jest już całkowicie oderwana od praktycznej rzeczywistości.

Dzisiaj nie tylko miejsca oderwały się od swoich obrazów, ale także obrazy oderwały się od swoich miejsc. Stały się one mieszkańcami rzeczywistości wirtualnej, oderwały się od przypisanych im przestrzeni i istnieją zawieszane w zbiorowej wyobraźni.

Postrzeganie przestrzeni przez artystów zawsze było wielowymiarowe. Dla jednych była to przestrzeń wewnętrzna, zamknięta, izolowany świat własnej wyobraźni wypełnionej abstrakcyjnymi relacjami i pojęciami. Dla innych relacja z przestrzenią przyjmuje wyraz fizyczny, uzewnętrznia się w relacji wobec własnego ciała, jego wymiarów, możliwości, rozciąga się od przestrzeni intymnej do przestrzeni społecznej, przechodzi płynnie w geo- i biopolitykę, określa miejsce człowieka w wielowymiarowej rzeczywistości. Przestrzeń prowokuje do działania. W naturze człowieka, w naturze artysty jest coś, co zmusza do określenia się, do działania. Jest to działanie: w, wobec, przeciw, z... W którąkolwiek stronę skierujemy nasze zainteresowanie, prowokacja przestrzeni będzie zawsze aktualna.

Marek Wasilewski

Marek Wasilewski

Prostory, místa, obrazy...

Prostor – to je to, co nás obklopuje. Pro-stor. Pro-běhnout. Pro-cedit. Pro-hodit. Pro-jít. Pro-niknout. Pro-pasírovat. Pro-plout. Pro-smýknout. Pro-strčit. Pro-šlápnout. Pro-vézt. Intuitivně vnímáme, že ve slově „prostor“ vedle sebe stojí dvě skutečnosti. Tou první je „pro“. Má co do činění s časem, se zakoušením, resp. překonáváním něčeho. Druhou je pak „stor“, jež souvisí s pohybem, aktivitou, potažmo silou.

Edward T. Hall ve své knize *Skrytý rozměr* píše o vnímání prostoru, prostorových receptorech, tedy o očích, uších a nosu, o přímých receptorech, jimiž jsou svaly a pokožka, dále o zrakovém a sluchovém prostoru, o prostoru čichovém, teplotním, dotykovém. V neposlední řadě pak o antropologii prostoru neměnném, proměnlivém či neformálním, o dynamice prostoru a o vizuálním prostoru. „Při svém pohybování se v prostoru vytváříme svůj vizuální svět pomocí tělesných projevů. Bez této zpětné vazby svého těla ztrácí mnoho lidí dost často kontakt s realitou a podléhá přeludům,“ píše Hall. Existuje tedy i prostor halucinací, vzniknuvší díky tomu, že si náš rozum nesprávně zpracoval některé informace. O tom, jak v prostoru existujeme, rozhoduje to, čím nebo kým jsme, a krom toho i kvalita našich fyzických a kulturních receptorů. Nejdůležitějším z nich je zrak, který zprostředkovává vizuální vjemy prostoru. O vztazích mezi obrazy a místy píše ve své knize *Antropologie obrazu* Hans Belting.

Podle něj „se fotografické obrazy staly ‚místy neumístěného‘. Poté co se místa ve světě rozplynula do ztracena, vracejí se prostřednictvím obrazů, které jim ještě jednou navracejí status místa“.

Tento německý profesor dějin umění upozorňuje na to, že naše vnímání světa je už jednou provždy zprostředkováváno skrze mediální obraz. Místo jako takové, jeho jedinečnost a specifika, stejně jako fyzické atributy prostoru se stávají reálnými výhradně jen díky mediálnímu zobrazení. Realita existuje jen tehdy, potvrdí-li její existenci média. Slavný český fotograf Miroslav Tichý ve svém filmovém medailonu „Tarzan v penzi“ oprášil Platonovu myšlenku týkající se toho, že svět, jak ho vidíme, je pouze odrazem, zdáním... Smál se sám sobě, že tak fotografuje to, co vlastně není. Znalost prostoru a místa byla kdysi podmínkou existence nějaké kultury. Vytvářela historickou identitu, což umožňovalo rozlišit své od cizího a vybudovat pocit sounáležitosti a smyslu života vůbec. V dnešním světě byl prostor identity nahrazen jakousi průjezdní zónou. „Prostor komunikace nahradil někdejší prostor geografický.“ Dostal formu zastávek, čekáren, komunikačních uzlů v jedné velké síti globálního spojení. V důsledku toho tak dříve jedinečná místa tento svůj punc jedinečnosti ztrácejí a nabývají podoby pouze jedněch z mnoha zaměnitelných míst, jejichž posláním je uspokojit zájem davu projíždějících lidí. Otevírají se prostory, jež byly kdysi uzavřené a vyznačovaly se svébytnými specifiky, přičemž pilíře této jejich jedinečnosti jsou podemílány vlnou rozmanitých a protichůdných představ a nadějí. Lokální kultury jsou vytlačovány z míst svých původních domovů. Podle Beltinga přestávají tato místa být místy paměti hodnými a stávají se místy z paměti lovenými. Prostory a místa se současnosti zdají být mnohem reálnější v obrazech než v samotném reálu. Když navštívujeme nějaké místo, nemáme účast pouze na jeho současné podobě. Chtěli bychom je zakusit takové, jaké bylo v době, kdy tuto svou podobu nabylo. Procházíme napříč zpola propustnými časovými epochami a v každé z nich se snažíme najít to, co je pro nás obzvláště přitažlivé. Proto se nám místa fyzicky existující v prostoru mění ve virtuální představy, v kompilaci výroků, obrazů, vzpomínek a emocí jiných lidí. Často tomu ovšem bývá tak, že reálně existující místa jsou navzdory svým zeměpisným souřadnicím pouhým klamem. Došlo totiž k historickému zfalšování tradice těchto míst, k jejímu zamlčení, popřípadě je nějaká tradice těchto míst čirou fikcí. Drží-li se takovéto podání při životě déle, zapustí kořeny v půdě, resp. v historické paměti tohoto místa natrvalo, a následně vytváří další a další „důkazy“

svědčící o věrohodnosti této tradice. Čím je paměť daného místa smyšlenější, tím více má takových fiktivních a vynucených potvrzení takřkajíc v zádech. Tvářnost takovýchto míst se mění pozvolna, a to díky historickým a politickým změnám, které s sebou přinášejí novou interpretaci dějin a které dávají za pravdu těm, kteří až dosud byli nuceni na toto téma mlčet. Mytologizování prostoru se netýká jenom jeho specifických částí, jako jsou kupř. bitevní pole či místa spojená s pobytem slavných osobností, ale i samotné přírody. Mytologizujeme mořské pobřeží i horská panoramata. „Proč v nás pohled na vodopád, horské masívy nebo jiné libovolné přírodní scenérie nevyvolává takové nelibé pocity či nízké vášně jako třeba pohled na přecpanou ulici?“ ptá se Alain de Botton ve svém díle *Umění cestovat*, aby si vzápětí sám odpověděl, že emoce spojené s místy můžeme vcelku úspěšně ztotožnit se souslovím „vznešené pocity“. Tento dvouslovný výraz podle něj nejlépe vystihuje to, co ve svém nitru zakoušíme při pohledu na hřebeny hor, co zakoušíme, když staneme na okraji pouště nebo když vzhlížíme na skalní útesy tyčící se k nebi. Toto pojetí vešlo do obecného povědomí lidí na počátku 18. století a pochází z traktátu jistého Longina, nazvaného *O vznešeném*, napsaného kolem roku 200 po Kristu a přeloženého v roce 1712 do angličtiny. Autor ve své analýze rozmanitých přírodních scenérií vytvořil soubor takových, které v lidech vyvolávají pocity, jež definoval jednak jako příjemné, jednak jako morálně prospěšné. Od té doby rozhoduje o hodnotnosti toho kterého přírodního zákoutí druh pocitu, jaký v lidech při pohledu na ně vyvstává. Alain de Botton poznamenal: „Joseph Addison ve svém eseji *O slastech představitosti* psal o <podivuhodném pokoji a úžasu>, jež pociťoval tváří v tvář ,otevřeným planinám, pustinám, do nichž dosud nevkročila lidská noha, tváří v tvář majestátním horám, vysokým skaliskům, bezedným propastem a obrovským vodním plochám‘.“ Caspar David Friedrich, jenž svým štětcem zachycoval hřebeny Krkonoš, byl zosobněním uctivého, mystického vztahu k přírodě. Svě obrazy maloval z perspektivy pozorujícího a prožívajícího člověka. Na slavných fotografiích Anselma Adamse z Yosemite National Park v Kalifornii již tento způsob nazírání nevidíme. A přesto Adams při pořizování svých velkolepých fotografií sledoval určitý cíl. Byl členem klubu Sierra, což byla skupina angažující se v ochraně životního prostředí v Severní

Americie. Byl rovněž autorem zonálního systému, jenž umožňuje optimální zobrazení celého rozsahu jasů ve snímané scénérii. Až dosud byl prostor se svými vlastnostmi bezprostředně spjat se získávaným obrazem.

Je myslitelná existence v jakémkoli prostoru mimo kulturu? Dokonce i to, co nazýváme „přírodou“, je zahrnuto do oblasti kultury. O vnímání místa rozhoduje jeho kulturní „atraktivita“, význam a možnosti, plus to, nakolik z něj jeho estetický potenciál umožní učinit terč narativního vyprávění. Každá epocha má svá místa a své prostory, které „odhaluje“ všeobecné představivosti. Po fascinaci „neturistickým“ putováním po Asii došla řada na výpravy po Balkánu. Nedotčené (nebo jinak řečeno lákavé pro svou drsnost) cesty necesty v Albánii či Černé Hoře se staly místy, jejichž projití se chápalo jako součást bontonu. Vnímání těchto míst tak už nemá zholo nic společného s praktickou skutečností. V dnešní době došlo nejen k odtržení se míst od jejich obrazů, ale i k odtržení se obrazů od svých míst. Staly se obyvateli virtuální skutečnosti, odtrhly se od určených jim prostorů a existují kdesi hluboko v kolektivním podvědomí. Vnímání prostoru umělci mělo vždy více rozměrů. Pro jedny to byl vnitřní prostor, uzavřený a izolovaný svět vlastní obrazotvornosti vyplněné abstraktními vztahy a pojmy. Pro druhé zase vztah s prostorem nabývá podobu fyzického vyjádření, podobu projevu vztahu vůči vlastnímu tělu, jeho realizace, možnosti, pohybuje se od intimního prostoru až po ten společenský, plynule přechází v geopolitiku, resp. biopolitiku, stanovuje místo člověka ve vícerozměrné skutečnosti. Prostor podněcuje k činnosti. V lidské, potažmo umělcově přirozenosti je něco, co nutí k sebevyjádření, k činnosti. Je to činnost v, vůči, s... Kterýmkoli směrem obrátíme svůj zájem, budeme prostorem neustále podněcováni.

Marek Wasilewski

SPOTKANIE na Stogu Izerskim

...i biała mgła, białe oczekiwanie, białe nieznane, białe dale
i kolorowa bliskość... i bliska kolorowość

gdzieś są góry i gdzieś jest ziemia
i gdzieś, bardzo blisko, jest niebo...

wysokość, cisza, wiatr, powietrze, dał,
przed sobą polski horyzont aż do morza, z tyłu Czechy
ludzie z ludźmi, ludzie bez ludzi
czas bez minut, bez godzin... czas, który się na cztery dni zatrzymał..
czas, który przemienił się w kolory
wibracje powietrza, wibracje w sercu, wibracje postrzegania, wibracje zrozumienia
linie ołówkiem, ślady pędzlem

CYK

koper, chleb, piwo, wino, kielbaski... i jabłko

WSPÓLNY STÓŁ

...słowa i uśmiechy, słowa i słowa, słowa i kolory, słowa i linie, kreski i kropki..
i poszukiwanie i tworzenie i obawy
ogień i wieczór i noc i rano

OBRAZY FOTOGRAFIE

...i słowa pożegnania DO ZOBACZENIA KIEDYŚ...

D.M. maj 2014

Plener artystyczny na Stogu Izerskim odbył się w terminie od 17 do 22 maja 2014 r.
na zaproszenie Galerii BWA w Jeleniej Górze.

Miejsce ze wspaniałym widokiem w dal było aż kosmicznie inspirujące; wszystkim obecnym uświadamiało, jak mały jest człowiek, że zarówno jego bycie, jak i starania czy twórczość są tylko tymczasowe. Możliwość przeżycia w jednym miejscu poczucia nieuchronności losu i jednocześnie poczucia wolności jest wspaniała – zwłaszcza i szczególnie dla grupy artystów – fotografów, malarzy, grafików, plastyków i performerów.

Tak różnorodna grupa ludzi spotkała się na zaproszenie p. dyrektor Niny Hobgarskiej w schronisku na Stogu Izerskim, jednym z najwyższych szczytów Gór Izerskich. Starali się opracować w sposób artystyczny, a następnie rozwinąć zadany temat – przestrzeń. Temat był wokół aż naturalistycznie namacalny.

Wszystko go dotyczyło i wszystko było nim przesycone. Wszystko łączyło się z tą potęgą, która rozwarła się pod nami w pełnej krasie i szczerości. Doskonałość sama w sobie.

Potem bierze się do ręki ołówek, pędzel, aparat fotograficzny i stara się wyrazić wszystko, co się widzi, słyszy, zauważa. Wszystko, co się czuje. Tylko, że czasami poczucie, pragnienie, przekonanie, że da się radę, które rozpoczyna się wraz z pierwszym porannym promieniem słońca, znika wraz z jego ostatnim błyskiem.

Właśnie tu, w górach, temat przestrzeni jest ogromnym wyzwaniem.

Na wspólne dni wpłynęło także to, że zaproszeni zostali i spotkali się tu różni artyści z obu stron Gór Izerskich – Czesi i Polacy. Wspaniała pomysł połączenia grupy różnorodnej nie tylko artystycznie i językowo, ale też wiekowo. Różność spojrzenia, doświadczeń artystycznych i życiowych, odpowiedzialności za siebie, podejścia do swojej twórczości, zdolność uchwycenia tematu i jego wyrażenia pokazały się w pełnej skali i jaskrawości.

Powstawały obrazy i fotografie...

W nich skryły się też wszystkie rozmowy, dialogi, monologi, milczenia, obserwowania, poszukiwania.

W nich pojawiło się zrozumienie bez słów, sympatia, wzajemne wsparcie. W nie wryła się oczywista rywalizacja artystyczna, bez której nie zaiskrzy, bez której nie idzie się dalej i bez której – przede wszystkim – nie ma przyjaźni w twórczości i chyba również w życiu.

Soczewki aparatów w rytmie schodzonych kilometrów nacykały tysiące zdjęć, a ci, którzy wybrali i umieją widzieć przestrzeń przez wizjer lub displej aparatu fotograficznego, swoje tajemnice i obrazy odkrywają dopiero na wystawie w Jeleniej Górze i w galerii Boučkův statek w Malej Skále.

Nie ma nic bardziej inspirującego, niż spotkanie z tymi, którzy w tej samej chwili przeżywają to samo.

Słowa – a zwłaszcza słowniki – są zbyteczne.

Zarejestrowane przeżycia i odczucia z inspirującego polsko-czeskiego spotkania artystów znajdziemy w obrazach i fotografiach.

Co dodać? Patrzenie!

Darina Martinovská

SETKÁNÍ NA STOГУ IZERSKIM

...a bílá mlha, bílé očekávání, bílé neznámé, bílé dálky
a barevná blízkost... a blízká barevnost

někde jsou hory a někde je země
a někde, hodně blízko, je nebe...
výška , ticho, vítr, vzduch, dálka,

před sebou polský horizont až k moři, v zádech Čechy
lidé s lidmi, lidé bez lidí
čas bez minut, bez hodin... čas, který se na čtyři dny zastavil...
čas, který se proměnil v barvy
vibrace vzduchu, vibrace srdci, vibrace vnímání, vibrace pochopení
čáry tužkou, stopy štětcem

CVAK

kopr, chléb, pivo, víno, buřty... a jablko

SPOLEČNÝ STŮL

... slova a úsměvy, slova a slova, slova a barvy, slova a čáry, čárky, tečky...
a hledání a tvoření a obavy
oheň a večer a noc a ráno

OBRAZY FOTOGRAFIE

...a slova loučení TAK ZASE NĚKDY...

D.M. květen 2014

Výtvarné sympozium na Stogu Izerskim se uskutečnilo od 17. do 22. 05. 2014 na pozvání Galerie BWA v Jelení Hoře. Místo s úchvatným rozhledem do dálky bylo až vesmírně inspirativní a všechny přítomné vedlo k uvědomění, jak je člověk malý. Jak jeho bytí, snahy a tvorba mají dočasnou platnost. Možnost zažít na jednom místě pocit fatálnosti a zároveň neskutečný pocit volnosti je úžasné – zejména a zvláště pro skupinu umělců – fotografů, malířů, grafiků, výtvarníků a performerů.

Tak různorodá skupina lidí se sešla na pozvání ředitelky Niny Hobgarske v chatě na nejvyšší hoře Jizerských hor Stogu Izerskim a snažila se umělecky uchopit a rozvinout zadání o prostoru. Toto téma bylo kolem až naturalisticky hmatatelné. Vše se ho týkalo a vše jím bylo prostoupeno. Vše opravdu bylo o té veličině, která se pod námi rozevřela v plné kráse a upřímnosti. Dokonalost sama.

Potom člověk vezme do ruky tužku, štětec, uchopí fotoaparát a snaží se vyjádřit, co vidí, co slyší, vnímá. Vše co cítí. Jenže někdy pocit, touha, přesvědčení, že to dokáže, která začíná s prvním ranním paprskem, zmizí s jeho posledním vyhasnutím. Právě tady v horách je téma prostoru velká výzva.

Vše v těch dnech setkání umocnilo i to, že byli pozváni a sešli se tu rozmanití umělci z obou stran Jizerských hor. Češi a Poláci. Nádherná myšlenka spojit nesourodou skupinu nejen umělecky a jazykově, ale i věkem. Rozličnost pohledů, zkušeností uměleckých i životních, přístupu k tvorbě, odpovědnosti za sebe, svou tvorbu, schopnost uchopit téma, schopnost vyjádřit téma a pod., se ukázaly v plné šíři a nahotě.

Obrazy a fotografie vznikaly...

Do nich se ukryly i všechny rozhovory, dialogy, monology, mlčení, pozorování, hledání. V nich se objevilo pochopení beze slov, sympatie, vzájemná podpora. Do nich se zaryla zákonitá umělecká rivalita, bez které není jiskření, bez které není posun a bez které, zejména – není přátelství v tvorbě a snad ani v životě.

Čočky fotoaparátů v rytmu nachozených kilometrů nacvakaly snad tisíce snímků a ti, kteří zvolili a ovládají vidění prostoru přes hledáček či displej fotoaparátu své tajemství a objevy... obrazy, odhalí až na výstavě v Jelení Hoře a Boučkově statku na Malé Skále.

Není nic inspirativnějšího než setkání těch a těmi, kteří v určitý okamžik prožívají stejný pocit.

Darina Martinovská

Ilona Chválová
Zbigniew Frączkiewicz
Waldemar Grzelak
Janina Hobgarska
Zdenka Hušková
Anna Jodzis
Teresa Kępowicz
Richard Kliment
Alicja Kołodziejczyk
Jakub Krejčí
Jerzy Kryszpin
Zbigniew Kulik
Darina Martinovská
Anna Mastníková
Katarzyna Rotkiewicz-Szumaska
Zuzana Růžičková
Bogumiła Twardowska-Rogacewicz
Jan Vičar
Eva Vlasáková

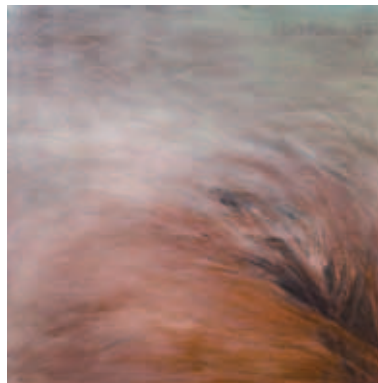

Ilona Chválová

ilona.chvalova@seznam.cz

*1953. W 1978 r. ukończyła kierunek sztuka na Wydziale Filozofii Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu. Ok. 60 wystaw autorskich w kraju i za granicą, udział w wystawach zbiorowych. Naucza rysunku figuralnego na katedrze designu Wydziału Włókiennictwa Uniwersytetu Technicznego w Libercu, gdzie mieszka i pracuje. W swej twórczości inspirowa się przyrodą, ważną rolę odgrywają faktury, światło, kolor i przestrzeń. Maluje przeważnie na papierze czerpanym z wykorzystaniem sypkich pigmentów.

*1953. 1978 absolvovala výtvarný obor na Filozofické fakultě UP v Olomouci, asi 60 autorských výstav doma i v zahraničí, účast na výstavách, vyučuje figurální kresbu na katedře designu FT Technické univerzity v Liberci, tamtéž žije a pracuje. V její tvorbě hrají důležitou roli zážitky z přírody: struktury, světlo, barva a prostor. Maluje převážně na ručním papíře s použitím sypkých pigmentů.

Woda przepływa przez trawę, 2014, akryl na płótnie, 80 x 80 cm / Voda protéká trávou, 2014, akryl na plátně, 80 x 80 cm

Podnosząca się mgła, 2014, akryl na płótnie, 80 x 80 cm / Stoupající mlha, 2014, akryl na plátně, 80 x 80 cm

Zbigniew Frączkiewicz

www.zbignief.3d.pl

Urodzony w 1946 r. w Łodzi. Realizuje swoje projekty w rzeźbie, rysunku, malarstwie, grafice użytkowej, grafice komputerowej, akcjach, fotografii. Prowadził GALERIĘ F w Szklarskiej Porębie (1990–2000).

Organizował warsztaty rzeźbiarsko-plastyczne dla młodzieży i pedagogów z Polski, Niemiec, Czech, Francji oraz plenery rzeźbiarskie. Corocznie uczestniczy w wystawach zbiorowych i przygotowuje indywidualne.

Autor monumentalnych rzeźbiarskich cykli: „Ludzie z żelaza” i „Kamienne stopy”. Autor projektów pomników w Chocianowie, Lubinie i rzeźbiarskich znaków dla muzeum na terenie obozu koncentracyjnego Gross Rosen i jego filii. Wielokrotnie nagradzany za swoją twórczość.

Narozený roku 1946 v Lodži. Věnuje se sochařství, kresbě, malbě, užité grafice, počítačové grafice, uměleckým akcím a fotografii. Vedl GALERII F ve Szklarské Porůbě (1990–2000). Pořádal na sochařství zaměřené výtvarné dílny pro mládež a pedagogy z Polska, Německa, České republiky, Francie a sochařská symposia.

Každoročně se účastní skupinových výstav a připravuje individuální výstavy. Autor monumentálních sochařských cyklů „Lidé ze železa” a „Kamenná chodidla”. Autor návrhů pomníků v Chocianově, Lubině a sochařských znaků pro muzeum koncentračního tábora Gross Rosen a jeho filiálek. Za svou tvorbu mnohokrát oceňován.

Czas i przestrzeń Sępiej Góry, fragment / Čas a prostor kopce Sępia Góra, detail

Czas i przestrzeń Sępiej Góry, 2014, rysunek i fotografia, 120 x 600 cm / Czas a prostor kopce Sępia Góra, 2014, kresba a fotografie, 120 x 600 cm

Waldemar Grzelak

www.wenafotoart.pl

Fotografią zajmuje się od 1967 roku. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików. Prace swe prezentował na wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą. Laureat wielu nagród. Fascynuje go natura. Przedstawia ją w sposób realistyczny, ale nie autentyczny – nie kopiuje tego, co go otacza. Zamiast tego w jego pracach znajdziemy zwielokrotniony nastrój, wyrażony za pomocą stylu właściwego malarstwu, bliskiemu wrażliwości autora. Sam nazywa swoje prace pastiszami malarstwa.

Fotografií se zabývá od roku 1967. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů. Své práce prezentoval na individuálních i kolektivních výstavách v tuzemsku a zahraničí. Laureát mnoha cen. Uchvacuje ho příroda. Tu prezentuje realistickým způsobem, ale nikoliv autentickým – nekopíruje to, co ho obklopuje. Místo toho v jeho pracích najdeme mnohokrát umocněnou náladu, vyjádřenou pomocí stylu charakteristického pro malbu, který je blízký autorově citlivosti. O svých pracích sám říká, že to jsou pastiše malby.

Izerskie klimaty, 2014, fotografia barwna, 60 x 87 cm / Jizerskohorské nálady, 2014, barevná fotografie, 60 x 87 cm

Nokturn, 2014, fotografia barwna, 90 x 60 cm / Nokturno, 2014, barevná fotografie, 90 x 60 cm

Janina Hobgarska

ninah@poczta.fm

Mieszka i pracuje w Jeleniej Górze.

Absolwentka Uniwersytetu Wrocławskiego i Wyższego Studium Fotografii w Warszawie (1989).

Należy do Związku Artystów Fotografików. Zajmuje się fotografią klasyczną zbliżoną do dokumentu.

Bliskie jej jest ujęcie fotografii jako zapisu energii miejsca i własnych emocji. W fotografii interesują ją miejsca ciszy i przestrzeń kontemplacyjna.

Bydlí a pracuje v Jelení Góře.

Absolventka Vratislavské univerzity a Vyššího studia fotografie ve Varšavě (1989). Je členkou Svazu uměleckých

fotografů. Věnuje se klasické fotografii blízké dokumentu. K fotografii přistupuje jako k záznamu energie místa a vlastních emocí. Ve fotografii ji zajímají místa ticha a kontemplační prostor.

Bez tytułu, 2014, fotografia z negatywu 6 x 6 cm, 50 x 50 cm / Bez názvu, 2014, fotografie z negativu 6 x 6 cm, 50 x 50 cm

Bez tytułu, 2014, fotografia z negatywu 6 x 6 cm, 50 x 50 cm / Bez nazwu, 2014, fotografie z negatywu 6 x 6 cm, 50 x 50 cm

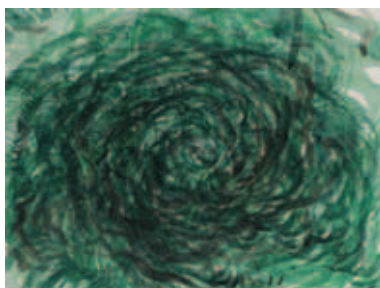

Zdenka Hušková

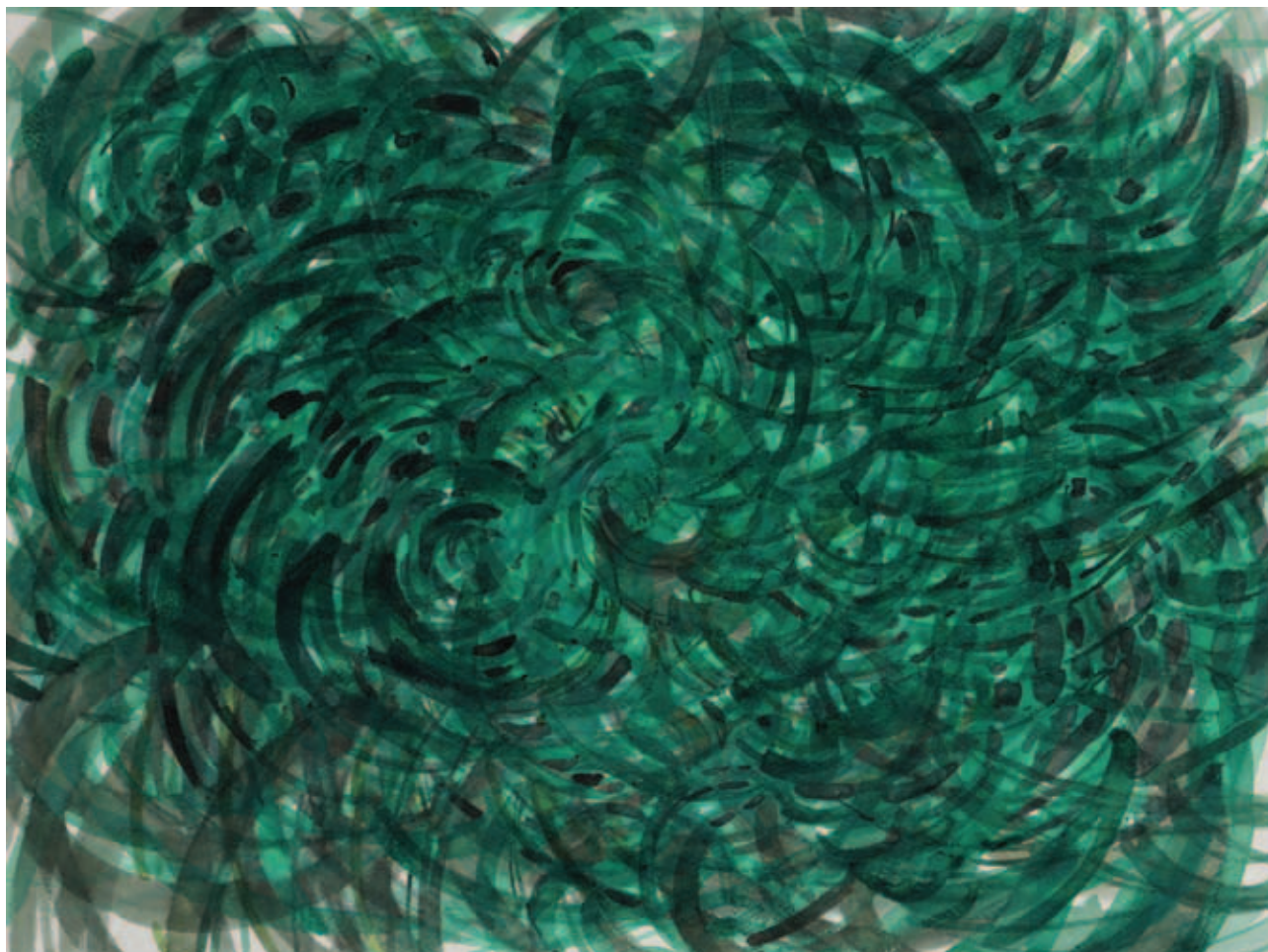
www.zdenka-huskova.cz

*1977. Mieszka i pracuje w Jabloncu nad Nysą. Absolwentka Pracowni Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Pradze. W swojej twórczości inspirowa się przyrodą i codziennością, które utrwała. Od roku 2003 zajmuje się tematem puszczy jako architektury w ruchu. Uprawia przede wszystkim linoryt i grafikę strukturalną. Jednocześnie zajmuje się sepią, rysunkiem węglem oraz rysunkiem tuszem (sceny rodzajowe). Od 1997 r. wystawia na krajowych i zagranicznych przeglądach graficznych.

*1977. Žije a pracuje v Jablonci nad Nisou. Je absolventkou Ateliéru grafiky I. na Akademii výtvarných umění v Praze. Její tvorba vychází ze záznamů přírody a všedních denních výjevů. Od roku 2003 zpracovává téma Pralesy jako architektury v pohybu. Zabývá se zejména linorytem a strukturální grafikou. Paralelně se věnuje kresbě uhlím a sépií a žánrovým kresbám tuší. Od roku 1997 vystavuje na domácích a zahraničních grafických přehlídkách.

Lokální sonda, 2014, rysunek barwnym tuszem, 56 x 42 cm / Lokální sonda, 2014, kresba barevnou tuší, 56 x 42 cm

Przemiany przestrzeni, 2014, rysunek barwnym tuszem, 56 x 42 cm / Proměny prostoru, 2014, kresba barevnou tuší, 56 x 42 cm

Anna Jodzis

Absolwentka ASP w Łodzi. Dyplom na wydziale grafiki w pracowni prof. J. Grabowskiego w r. 1988. W latach 1984–89 studiowała kaligrafię chińską i japońską u mistrza Masakatsu Yoshida. Fascynacja wschodnią sztuką miała bardzo duży wpływ na jej dalszą twórczość. Od 1990 zamieszkała w Kotlinie Jeleniogórskiej. Zajmuje się różnymi technikami malarstwa i rysunku. Głównym źródłem inspiracji jest natura, szczególnie góry, ich ponadczasowe piękno i klimat boskiej architektury pejzażu.

Absolventka Akademie výtvarných umění v Lodži. Diplom získala na Fakultě grafiky v ateliéru prof. J. Grabowského v r. 1988. V letech 1984–89 studovala čínskou a japonskou kaligrafii u mistra Masakatsu Yoshidy. Fascinace východním uměním velmi ovlivnila její další tvorbu. Od roku 1990 bydlí v Jelenohorské kotlině. Věnuje se různým malířským a kreslířským technikám. Hlavním zdrojem inspirace je příroda, zejména hory, jejich nadčasová krása a atmosféra božské architektury krajiny.

Dolno, otwórz się, fragment / Údolí, otevři se, detail

Dolino, otwórz się, 2014, olej na płótnie, 70 x 130 cm / Údolí, otevři se, 2014, olej na plátně, 70 x 130 cm

Teresa Kępowicz

www.kepowicz.com

Urodzona w Karpaczu, tu mieszka i pracuje. W latach 1979–84 studiowała na ASP we Wrocławiu. Dyplom z wyróżnieniem uzyskała na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego w pracowni prof. Wilhelma Semaniszyna. Malarstwo studiowała w pracowni prof. Mariana Wołczuka. Zajmuje się głównie malarstwem sztalugowym. W 2006 i 2012 r. otrzymała Nagrodę Marszałka Województwa Dolnośląskiego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie kultury.

Narozena v Karpaczi, bydlí zde a pracuje. V letech 1979–1984 studovala na Akademii výtvarných umění ve Vratislavi. Diplom s čestným uznáním získala na Fakultě interiérů a průmyslového designu v ateliéru prof. Wilhelma Semaniszyna. Malbu studovala v ateliéru prof. Mariana Wołczuka. Věnuje se hlavně malbě. V letech 2006 a 2012 obdržela Cenu maršálka Dolnoslezského vojvodství za významný přínos v oblasti kultury.

Czasoprzestrzeń I, 2014, fotografia cyfrowa, 40 x 30 cm / Časoprostor I, 2014, digitální fotografie, 40 x 30 cm

Czasoprzestrzeń II, 2014, fotografia cyfrowa, 40 x 30 cm / Časoprostor II, 2014, digitální fotografie, 40 x 30 cm

W górach się urodziłam, dorastałam i mieszkam do dziś. Góry są we mnie – jestem z nimi zjednoczona. Górskie przestrzenie są dla mnie szczególnym źródłem inspiracji w malarstwie. Wędrując po nich czerpię nie tylko natchnienie, ale i moc, którą emanują. Gdyby nie góry moje życie byłoby... „płaskie”.

Na horách jsem se narodila, vyrůstala a dodnes bydlím. Hory jsou uvnitř mě – jsem s nimi spojena. Horské prostory jsou pro mne v malířství výjimečným zdrojem inspirace. Když po nich putuji, čerpám nejen inspiraci, ale i sílu, kterou vyzařují. Nebýt hor, můj život by byl... plochý.

Richard Kliment

www.richard_kliment.wbs.cz

*1972 w Hawliczkowym Brodzie. 1990-94 studia w katedrze estetyki Wydziału Filozofii Uniwersytetu Karola w Pradze. Po ukończeniu uczelni działalność artystyczna, koncerty z zespołem rockowym, okazyjne prace. Od 1998 wystawy indywidualne i grupowe, projekty konceptualne, w latach 2000-08 kurator prywatnej galerii (Praga-Žižkov), od 2002 r. projekty Culturecross.

*1972 v Havlíčkově Brodě. V letech 1990-1994 studium na Katedře estetiky Filosofické fakulty UK v Praze. Po odchodu ze školy příležitostná zaměstnání, koncerty s rockovou skupinou, výtvarná a publicistická činnost. V letech 2000 až 2008 kurátor soukromé galerie (Praha-Žižkov). Od roku 2002 kurátor projektů Culturecross.

Abstrakcja organiczna (niebieska) - Coś wisi w powietrzu, 2014, akryl na płótnie, 80 x 80 cm / Přírodní abstrakce (modrá) - Něco je ve vzduchu, 2014, akryl na plátně, 80 x 80 cm

Abstrakcja organiczna (czerwona) – Ogień w górach, 2014, akryl na płótnie, 80 x 80 cm / Přírodní abstrakce (červená) – Oheň na horách, akryl na plátně, 2014, 80 x 80 cm

Ogień płonący w górach
Pragnienie odkryte Niebu
Zorza przemiany
Iskry lecące naprzeciw spadającym gwiazdom
Meteory
Poselstwo do kosmicznych bliźniaków
Coś wisi w powietrzu

"Oheň planoucí na horách.
Touha zjevená Nebesům.
Zář proměny.
Jiskry letící vstříc padajícím hvězdám.
Létavice.
Poselství kosmickým bližencům.
Něco je ve vzduchu..."

Alicja Kołodziejczyk

www.alicjakolodziejczyk.carbonmade.com

Jest absolwentką Jeleniogórskiej Szkoły Fotografii w Jeleniej Górze. Od 2012 roku realizuje projekt „Martwe Natury” oraz tworzy autorski cykl zatytułowany „Archetyp – świadomość wyzwolona przez przedmiot”. Brała udział w wystawach indywidualnych i zbiorowych. Zawodowo zajmuje się fotografią reklamową i projektowaniem stron internetowych. Laureatka nagród w konkursach fotograficznych.

Je absolventkou Jelenohorské fotografické školy v Jelení Hoře. Od roku 2012 realizuje projekt „Zátiší” a autorský cyklus s názvem „Archetyp – vědomí osvobozené předmětem”. Zúčastnila se individuálních a skupinových výstav. Profesně se zabývá reklamní fotografií a návrhem internetových stránek. Laureátka fotografických soutěží.

Góry Izerskie I, 2014, fotografia polaroidowa, 80 x 80 cm / Jizerské hory I, 2014, polaroidová fotografie, 80 x 80 cm

Góry Izerskie I, 2014, fotografia polaroidowa, 80 x 80 cm / Jizerské hory I, 2014, polaroidová fotografie, 80 x 80 cm

Jakub Krejčí

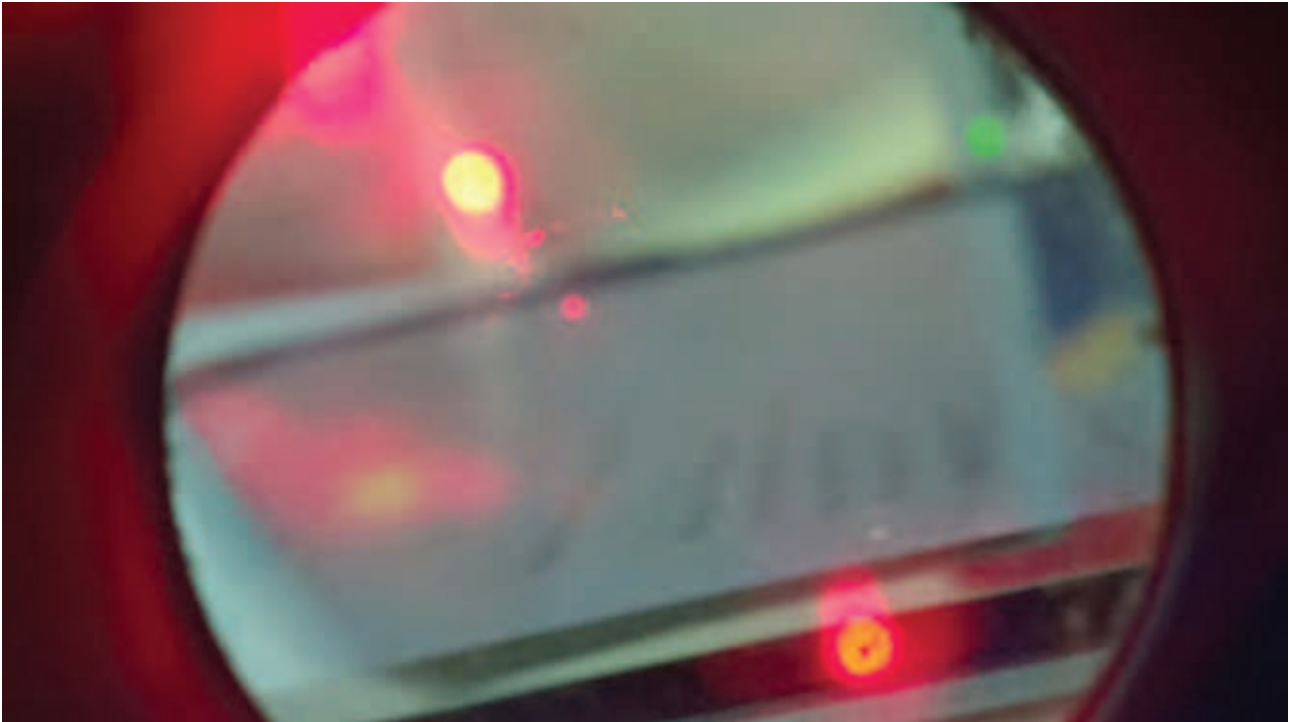
<http://aa.tul.cz/jakub.krejci/>

*1990 r. Pochází z Liberce, gdzie studiuje na Wydziale Sztuki i Architektury w pracowni Komunikacji wizualnej — media cyfrowe (doc. Stanislav Zippe.) Początkowe wykształcenie techniczne zamienił na filozofię i twórczość, żeby w końcu studiować nowe media. Stara się tworzyć, łącząc różne środki: oprogramowanie, malowanie, światło, kinetycznie, interaktywnie, ready-made, w instalacji przestrzennej itd. Interesuje go muzyka, performance, cyberprzestrzeń, pogranicze sztuki, życia i technologii.

*1990. Pochází z Liberce, kde studuje Fakultu umění a architektury, ateliér Vizualní komunikace — digitální média (doc. Stanislav Zippe.) Původně technické vzdělání vyměnil za filozofii a tvorbu, aby posléze studoval nová média. Snaží se tvořit mnoha způsoby dohromady: software, malbou, světlem, kineticky, interaktivně, ready-made, v prostorové instalaci, atd. Zajímá ho hudba, performance, kyberprostor, pomezí umění, života a technologií.

201406180833.jpg, 2014, Raspberry Pi, przenośny minikomputer — aparat fotograficzny / 201406180833.jpg, 2014, Raspberry Pi, přenosný minipočítač — fotoaparát

201406180837.jpg, 2014, Raspberry Pi, przenośny minikomputer - aparat fotograficzny / 201406180837.jpg, 2014 Raspberry Pi, przenośny minipoczątek - fotoaparat

Najdi kluka s foťákem

Neustálá performance, zachráněná velkým množstvím záznamů.
Sestrojený fotoaparát, kamera, minipoczątek, programovatelná platforma.
Mnoho materiálu zničeno, pracovat klidně. Na Stogu studie, focení bude stále pokračovat. Fenomén umění, technologie a vědy. Návody, součástky z internetu – decentralizace výroby, DIY. Vlastní obal – přesah k designu, přesto umění. Ruční zpracování / dle výkresů. Vývoj: Web serveru, auto-nahrávání fotek, zmenšení, sériovost, atd.

Znajdź chłopaka z aparatem

Nieustanny performance, ratowany wielką liczbą nagrań.
Zestawiony aparat fotograficzny, kamera, minikomputer, platforma do programowania. Dużo materiału zniszczonego, pracować spokojnie.
Na Stogu studium, fotografowanie będzie nadal trwać.
Fenomen sztuki, technologii i nauki. Instrukcje, części z Internetu – decentralizacja produkcji, DIY. Własne opakowanie – przejście do designu, lecz mimo to sztuka. Ręczne wykonanie / według rysunków. Rozwój: serwera Web, auto-nagrywanie zdjęć, zmniejszenie, seryjność itd.

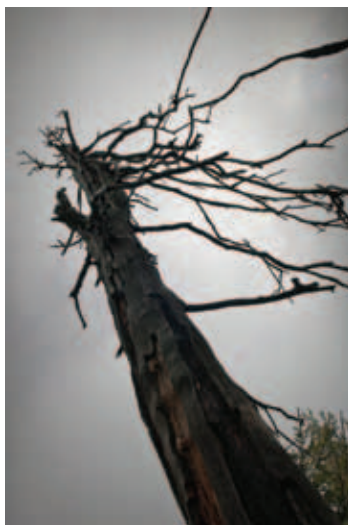

Jerzy Kryszpin

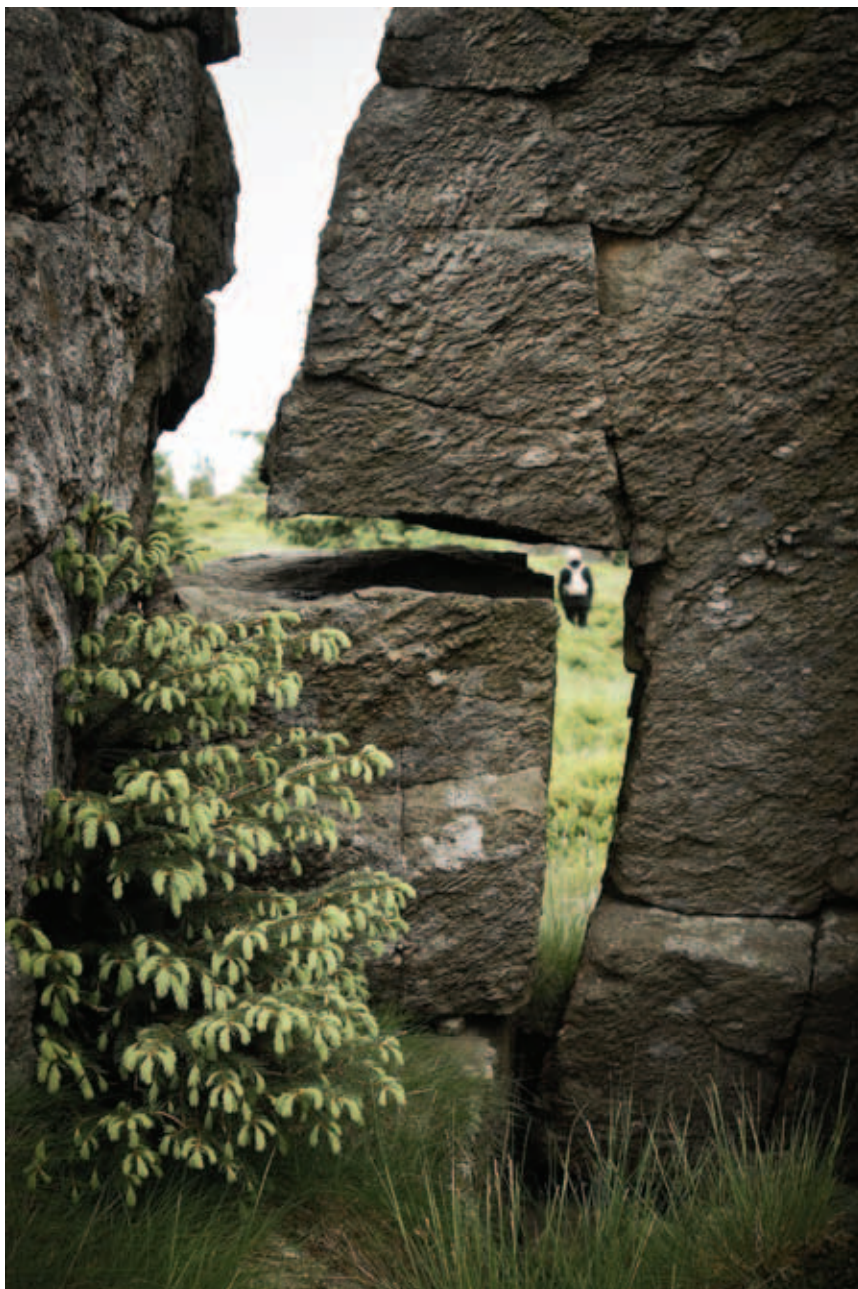
jerzykryszpin@gmail.com

*1949 r. w Ełku. Absolwent rzeźby w Szkole Rzemiosł Artystycznych w Cieplicach Śląskich. W latach 1975–81 należał do grupy twórczej „Synteza”, w latach 1981–83 współpracował z grupą plastyczną „Zadra”. Brał udział w licznych wystawach środowiskowych i ogólnopolskich. Prace w zbiorach Muzeum Bitwy Legnickiej w Legnickim Polu, BWA w Jeleniej Górze oraz w kolekcjach prywatnych w kraju i zagranicą.

*1949 v Ełku. Absolvent oboru sochařství Školy uměleckých řemesel ve slezských Cieplicích. V letech 1975–1981 byl členem tvůrčí skupiny „Synteza“, v letech 1981–1983 spolupracoval s výtvarnou skupinou „Zadra“. Účastnil se četných regionálních a celopolských výstav. Práce se nacházejí ve sbírkách Muzea lehnické bitvy v Lehnickém Poli, v Galerii BWA v Jelení Góře a v soukromých sbírkách v tuzemsku a zahraničí.

Bez titulu, 2014, fotografia cyfrowa, 58 x 38 cm / Bez názvu, 2014, digitální fotografie, 58 x 38 cm

Bez tytułu, 2014, fotografia cyfrowa, 58 x 38 cm / Bez názvu, 2014, digitální fotografie, 58 x 38 cm

ZBIGNIEW KULIK

zbigniew.kulik@karpacz.eu

Autor, fotografik, urodzony w Jeleniej Górze Cieplicach, mieszka w Karpaczu. Fotografuje Karkonosze, region jeleniogórski i Dolny Śląsk; krajobrazy, obiekty turystyczne i zabytki oraz ludzi, ostatnio także i inne regiony europejskie. Współautor m.in. monografii „Karkonosze polskie” (1985 r.), przewodnika „Jelenia Góra i okolice” (1986), albumów: „Tadeusz Różewicz w Karkonoszach” (2011), „Karpacz – Krummhübel” (2013). Publikuje swoje zdjęcia artykuły w wydawnictwach krajowych i zagranicznych. Wystawy indywidualne w kraju i zagranicą.

Autor, fotograf, narozený v Jelení Góře-Cieplicích, bydlí v Karpaczi. Fotografuje Krkonoše, Jelenohorsko a Dolní Slezsko; krajinu, turistické objekty a historické památky a také lidi. V poslední době rovněž jiné regiony Evropy. Spoluautor např. monografie „Karkonosze polskie” (1985), průvodce „Jelenia Góra i okolice” (1986), fotoknih: „Tadeusz Różewicz w Karkonoszach” (2011), „Karpacz – Krummhübel” (2013). Své fotografie a články zveřejňuje v tuzemských i zahraničních publikacích. Individuální výstavy v tuzemsku a zahraničí.

Triangul II, 2014, fotografa cyfrowa, 50 x 70 cm / Triangul II, 2014, digitální fotografie, 50 x 70 cm

Triangul I, 2014, fotografia cyfrowa, 70 x 50 cm / Triangul I, 2014, digitální fotografie, 70 x 50 cm

Darina Martinovská

darina2007@volny.cz

*1947. Absolventka Wydziału Pedagogiki Uniwersytetu Karola w Pradze, Wychowania dramatycznego i lalkarstwa dla pedagogów Akademii Teatralnej DAMU w Pradze, nauczycielka, scenarzystka, reżyser, plastyczka. Autorka pomocy dydaktycznych i książek z materiału „Cirkus” („Cyrk”), „Hrad” („Zamek”), i in. (certyfikat i zaświadczenie wzoru przemysłowego). Autorka opowiadań dla najmłodszych „Martin Houska vypravuje” („Marcin Bułeczka opowiada”) w czasopiśmie „Sluníčko a Pastelka”, książki „Jak jsem zlobil ani jsem nechtěl” („Jak łobuzowałem, ale nie chciałem”). Założyła i prowadziła Muzeum Rysunku Dziecięcego w Pradze.

*1947. Absolventka PgF UK Praha, dramatické výchovy a loutkářství pro pedagogy DAMU Praha, učitelka, scénáristka, režisérka, výtvarnice. Autorka didaktických pomůcek a textilních knížek „Cirkus”, „Hrad”, aj. (certifikát a osvědčení prům. vzoru). Autorka povídek pro nejmenší čtenáře Martin Houska vypravuje (časopis „Sluníčko a Pastelka”), knížky „Jak jsem zlobil ani jsem nechtěl”. Zakladatelka a provozovatelka Muzea Dětské Kresby Praha.

Rusalka lzerina, 2014, akryl na papíře, 65,5 x 46,5 cm / Víla lzerina, 2014, akryl na papíře, 65,5 x 46,5 cm

Biały maj na Stogu Izerskim, 2014, akryl na papierze, 29 x 62,5 cm / Bílý květen na Stogu Izerskim, 2014, akryl na papíře, 29 x 62,5 cm

Anna Mastníková

www.annamastnikova.cz

*1987 r. Ilustrátorka i animátorka, trdnují se přede všyktnm klasycnř rysunkř i lalkř animacř. Zajuuje se m.in. tvorzenem lalk do animacj oraz zabavek autorskch. Prowadzi takře warsztaty w zakrese klasycnho filmu animovanego w Muzeum Karla Zemana w Pradze.

Studia: Wřzřa Szkoła Artystyczo-Przemysłowa w Pradze — pracownia Grafiki filmowej i telewizyjnej, Uniwersytet Tomřřa Bati we Zlíně — kierunek animacja.

Filmografia: 2013 Ota Tulil, 2011 Dezert, 2009 Bizarre shoe, 2009 Kofeinř smrt, 2009 Jako kařdř jinř, 2008 Panř Kolomaznřkovř, 2007 Cukrřřka, 2007 Vřlet.

*1987. Ilustrřtorka a animřtorka zamřřujřj se přede všyktnm na klasickou kreslenou a loutkovou animaci. Mimo jině se vřnuji vřrobě animačnřch loutek a autorskřch hraček. V současně době také vedu workshop klasického animovaněho filmu w Muzeu Karla Zemana w Praze.

Vzdělřnř: 2007–2013 Vysokř škola umělecko-prřmyslovř w Praze — Ateliěr Filmově a televiznř grafiky
2006–2007 Univerzita Tomřřa Bati ve Zlíně — obor Animovanř tvorba.

Filmografie: 2013 Ota Tulil, 2011 Dezert, 2009 Bizarre shoe, 2009 Kofeinř smrt, 2009 Jako kařdř jinř, 2008 Panř Kolomaznřkovř, 2007 Cukrřřka, 2007 Vřlet.

Bez tytułu, fragment / Bez nřzvu, detail

Bez tytułu, 2014, rysunki tuszem, 21 x 31 cm / Bez názvu, 2014, kresby tuší, 21 x 31 cm

Katarzyna Rotkiewicz-Szumaska

www.teatrcinema.pl

Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Gdańsku na Wydziale Malarstwa i Grafiki. Dyplom w 1983 r. u prof. Jerzego Krechowicza. Od 1992 roku współtworzy Teatr Cinema, awangardową formację działającą na pograniczu sztuk wizualnych i teatru ruchu. Współorganizuje Festiwal Muzyki Teatralnej w Jeleniej Górze, autorski projekt Teatru Cinema. Jest laureatką nagrody Niezależnej Fundacji Popierania Kultury Polskiej im. Jerzego Bonieckiego i dwukrotną stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Absolventka Fakulty malby a grafiky Státní vysoké školy výtvarných umění v Gdańsku. Diplom získala v roce 1983 u prof. Jerzyho Krechowicze. Od roku 1992 je spoluvůrkyní divadla Teatr Cinema, avantgardní formace, která působí na hranici vizuálního umění a pohybového divadla. Spolupřádá Festival divadelní hudby v Jelení Hoře, autorský projekt Teatru Cinema. Je laureátkou ceny Nezávislé nadace na podporu polské kultury Jerzyho Bonieckého a dvakrát získala stipendium ministra kultury a národního dědictví.

Iluminacja czaszki, 2014, olej na płótnie, 90 x 70 cm / Iluminace lebky, 2014, olej na plátně, 90 x 70 cm

Papierowa róża i czaszka, 2014, olej na płótnie, 90 x 70 cm / Papírová růže a lebka, 2014, olej na plátně, 90 x 70 cm

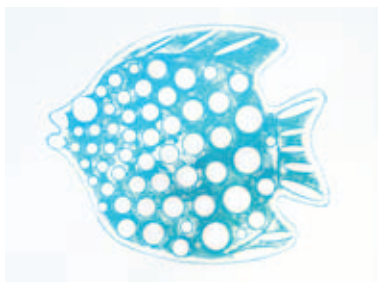

Zuzana Růžicková

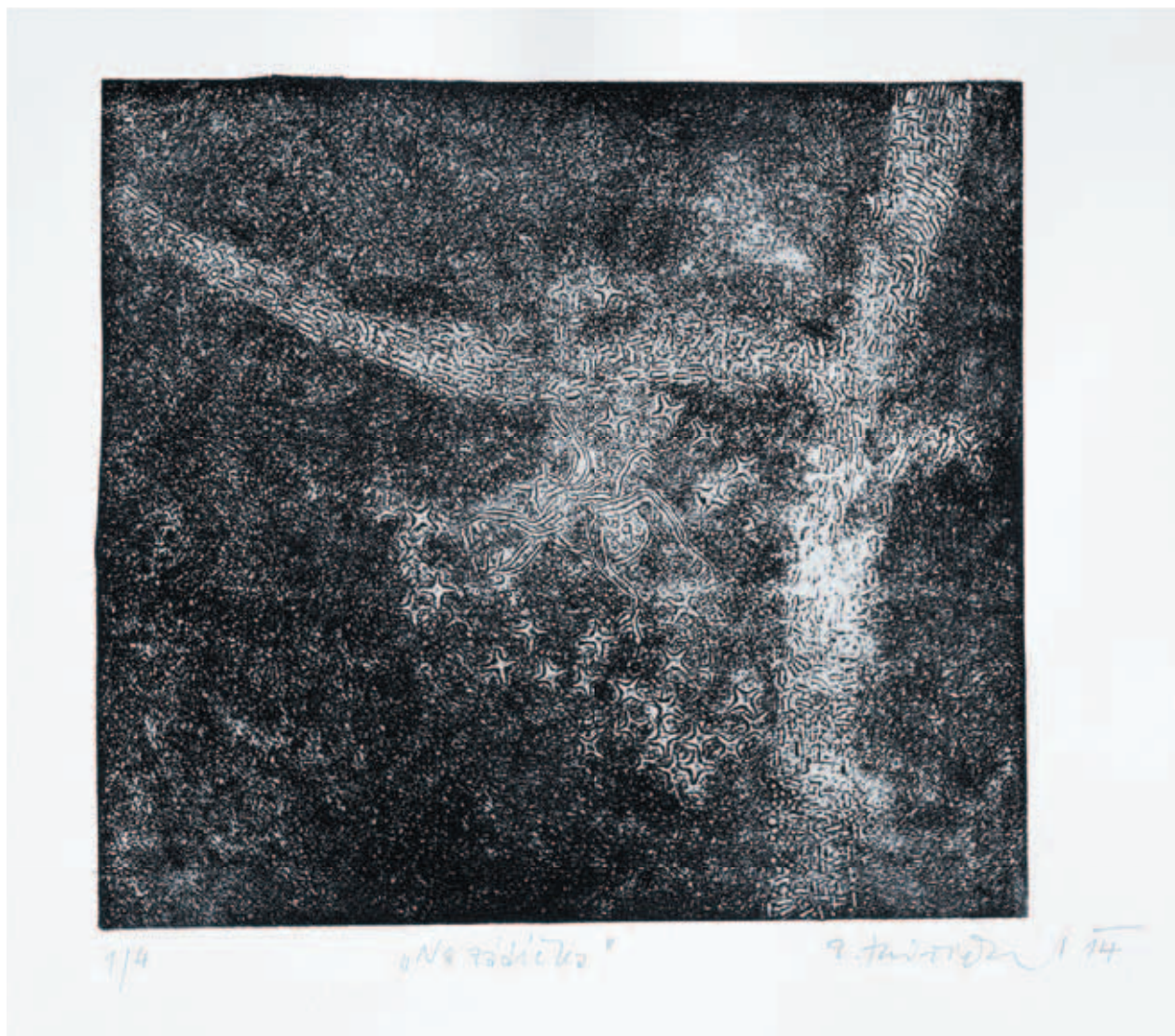
zuzanaruzickova.webnode.cz

*1982 r. Licencjat na Wydziale Pedagogiki Uniwersytetu Masaryka w Brnie, Wychowanie plastyczne — sztuka wizualna, następnie Akademia Sztuk Pięknych w Pradze, pracownia grafiki II szkoła VI. Kokolii. Od 2012 r. mieszka i tworzy w Pradze. Koncentruje się na grafice. Eksperymentuje z materiałami i technikami druku. Tworzy własne techniki graficzne, używa materiałów, które są — wg jej interpretacji — również nośnikami historii. Wystawy: Budapeszt, Graphics Open, Zurich, Sihlquai55 — Galeria Go-Green-Art, Tainan, Instytut Badawczy Biologii Morskiej (Tajwan), Ołomuniec, Galeria Caesar, Praga, Galeria Stožár.

* 1982. Absolventka bakalářského studia na PedF MU v Brně, Výtvarná výchova — vizuální tvorba, následně AVU v Praze, ateliér grafiky II. škola VI. Kokolii. Od r. 2012 žije a tvoří v Praze. Jejím stěžejním oborem je grafika. Experimentuje s materiály a technikami tisku. Vytváří vlastní grafické techniky, používá materiály, které jsou rovněž v jejím podání nositeli příběhu. Výstavy: Budapešť, Graphics Open, Zurich, Sihlquai55 — Galerie Go-Green-Art, Tainan, Výzkumný ústav mořské biologie (Tchaj-wan), Olomouc, Galerie Caesar, Praha, Galerie Stožár.

Ryba w górach, 2014, odbitka dłońmi, 70 x 100 cm / Ryba na horách, 2014, tisk rukama, 70 x 100 cm

Na plecki, 2014, lutownicoryt kolorowany winem, 20 x 22 cm / Na zádíčka, 2014, Vypalovaný linoryt pájkou, barvený vínem 20 x 22 cm

Bogumiła Twardowska-Rogacewicz

www.artgallerytwardowska.pl

Absolwentka Wyższej Szkoły Sztuk Pięknych we Wrocławiu.
Dyplom w zakresie projektowania graficznego i malarstwa uzyskała w 1990 r.
Zajmuje się malarstwem, rysunkiem, projektowaniem graficznym.
Zrealizowała ponad 30 wystaw indywidualnych.

Absolventka v Bratislavské Akademie výtvarných umění.
V roce 1990 získala diplom v oblasti počítačové grafiky. Věnuje se počítačové grafice, kresbě a malbě.
Měla více než 30 individuálních výstav.

Bez tytułu, 2014, akryl na papierze, 70 x 100 cm / Bez názvu, 2014, akryl na papíře, 70 x 100 cm

Bez tytułu, 2014, akryl na papierze, 70 x 100 cm / Bez názvu, 2014, akryl na papíře, 70 x 100 cm

Jan Vičar

www.janvicar.com

*1967, absolvent Akademii Sztuk Pięknych w Pradze, pracownia pejzażu (prof. Fr. Hodonský), pracownia grafiki (prof. J. Lindovský). Ma klasyczne wykształcenie uniwersyteckie, ale nie jest mu obca wrażliwość ludowego artysty. Inspiruje się tradycjami rodzinnej krainy, ale w swoich pracach wykorzystuje inspiracje z innych krajów i kultur. Od czasu do czasu wykłada w szkołach wyższych, ale prowadził też kursy grafiki w więzieniu i szpitalu psychiatrycznym. Liczne indywidualne wystawy w kraju i zagranicą.

*1967. Absolvent AVU Praha, ateliér krajinomalby (prof. Fr. Hodonský), ateliér grafiky (prof. J. Lindovský). Má klasické akademické vzdělání, ale není mu cizí senzibilita lidového umělce. Vychází z tradic kraje svého zrodu, ale včleňuje do svých prací inspirace z jiných zemí a kultur. Čas od času přednáší na odborných vysokých školách, ale vedl i grafické kurzy ve věznici nebo psychiatrickém ústavu. Četné samostatné výstavy v tuzemsku i zahraničí.

Zachód slonca, fragment / Západ slunce, detail

1. Dziewczynka w wagoniku kolejki linowej na Stóg Izerski, 2014, drzeworyt, 21 x 19 cm / Dívka ve vozíku lánové dráhy na Stóg Izerski, dřevoryt, 21 x 19 cm
2. Mały czarny polski chłopaczek, 2014, drzeworyt, 21 x 19 cm / Malý černý polský klučík, dřevoryt, 21 x 19 cm
3. Mężczyzna uderzony błyskawicą, 2014, drzeworyt, 21 x 19 cm / Muž uhozený bleskem, dřevoryt, 21 x 19 cm
4. Zachód słońca, 2014, drzeworyt, 21 x 19 cm / Západ slunce, dřevoryt, 21 x 19 cm

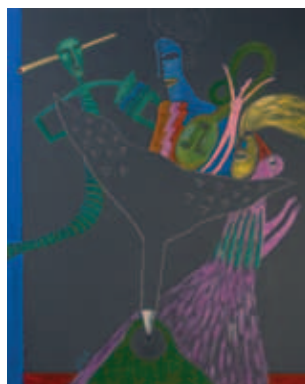

Eva Vlasáková

evlasakova@gmail.com

Studia w Szkole Artystycznej V. Hollara oraz Wyższej Szkole Artystyczno-Przemysłowej (prof. F. Muzika) w Pradze.
1983 r. i 1985 r. – Pilchuck Glass School, Seattle, USA, początek pracy ze szkłem.
1986 r. – nagroda za grafikę w Hiszpanii, dzięki temu wystawy w Barcelonie i Cadaqués.
1991 r. – pierwsza instalacja, 1992 r. – nagroda w Kristallnacht Project, Philadelphia, USA. Działalność pedagogiczna w USA, Włoszech, Niemczech, Japonii, Meksyku, Kostaryce. Ponad 100 wystaw indywidualnych w kraju i na świecie. Prace w zbiorach publicznych i prywatnych w Europie, Ameryce, Japonii i Nowej Zelandii.

Studium na Výtvarné škole V. Hollara a VŠUP (prof. F. Muzika) v Praze.
1983 a 1985 Pilchuck Glass School, Seattle, USA, začíná pracovat se sklem.
1986 cena za grafiku ve Španělsku, odměnou výstavy v Barceloně a v Cadaqués.
1991 první instalace, 1992 cena v Kristallnacht Project, Philadelphia, USA.
Učí v USA, Itálii, BRD, Japonsku, Mexiku, Kostarice. Přes 100 samostatných výstav doma i ve světě.
Práce ve veřejných a soukromých sbírkách v Evropě, Americe, Japonsku a Novém Zélandě.

Baśniowe stworzenia Gór Izerskich, 2014, akryl na płótnie, 100 x 80 cm / Bájně bytosti Jizerských hor, 2014, akryl na plátně, 100 x 80 cm

Wczesne lato na Stogu Izerskim, 2014, akryl na płótnie, 100 x 80 cm / Ranní léto na Stogu Izerském, 2014, akryl na plátně, 100 x 80 cm

Miejsce w Górach Izerskich, w którym się znaleźliśmy, było magiczne. W deszczu pierwszych dni zupełnie utajone. Dopiero stopniowo, jak deszczu ubywało, zaczął się pojawiać krajobraz, rozgarniając zastaloną mgiel. Malowałam obrazy, na których pojawiały się baśniowe postaci Gór Izerskich, tak jak je czułam. Wyszłam na mały spacer i odkryłam kłębek węży na drodze. Węży się nie boją, nie tych — było to dla mnie przyjemne spotkanie. Powiedziałam sobie, że o tym muszę napisać na kartce, którą posyłałam do domu. To był drugi obraz. Czas uciekał zbyt szybko. Miałam jeszcze ostatni dzień — mało czasu na jeden obraz więcej. Zamiast malowania zdecydowałam się na małą podróż na Smrek, wbiegłam na górę na wieżę widokową i widziałam z tej góry, jak piękny jest krajobraz wokół. Słońce świeciło, a ja w drodze powrotnej coraz bardziej uświadamiałam sobie detale — zakrzywienie ścieżki, przewrócone drzewo, kałuże pozostające po minionych deszczach. Wspaniałe niebo i krajobraz z drzewami wspaniale zielonymi. Bez tchu złapałam kartki, które miałam, i poszłam narysować parę wspaniałych roślin, przez które przez cały ten czas byłam otoczona — jagody, modrzew, kosodrzewinę, dopiero rozwijającą się paproć. Fotografowałam je w pierwszych dniach, teraz rysowałam. Szybko, bo czasu dużo nie zostało, ale wydawała mi się, jakbym była ich częścią, jak bym do nich już teraz należała...

Místo v Jizerských horách, kde jsme se ocitli, bylo magické. V dešti prvních dnu docela utajené. Teprve postupně, jak deště ubývalo, začínala se krajina objeovat, rozhrnujíc oponu mlh. Malovala jsem obrazy, kde se zjevovaly bájně bytosti Jizerských hor, tak jsem je cítila. Vyšla jsem si jen na malou procházku a objevila klubko hadu na cestě. Hadu se nebojím, ne těchto — bylo to pro mne milé setkání. Řekla jsem si, že o tom musím napsat na pohledu, který jsem posílala domů. To byl druhý obraz. Čas utíkal příliš rychle. Měla jsem ještě poslední den — málo času na jeden obraz navíc. Místo malování rozhodla jsem se pro malou cestu ke Smrku, vyběhla nahoru na rozhlednu a viděla s té výšky, jak je krajina okolo krásná. Slunce svítilo a já si na cestě zpět víc a víc uvědomovala detaily — zakřivení pěšiny, vyvrácený strom, louže, zbylé pomínutých deštích. Nádhernou oblohu a krajinu se stromy nádherně zelenými. Docela bez dechu popadla jsem papíry, které jsem měla a šla si nakreslit parůžasných rostlin, kterými jsem byla celou tu dobu obklopena — borůvčí, modřín, kleč, teprve se rozvíjející kapradí. Fotila jsem si je v prvních dnech, teď je kreslila. Rychle, protože času moc nebylo, ale zdálo se mi, jako bych byla jejich součástí, jako bych k nim teď už patřila...

przestrzeń prostor

Zespół realizacyjny / Realizační tým:

Janina Hobgarska
Jakub Berdych
Luiza Laskowska
Markéta Kroupová
Iwona Makówka
Katarzyna Rotkiewicz-Szumaska

Koordinator projektu / Koordinátor projektu

Joanna Mielech

Tłumaczenia / Překlady:

Czechofilia Helena Jankowska

Projekt katalogu i materiałów promocyjnych, przygotowanie do druku:

Návrh katalogu a propagačních materiálů, příprava k tisku:

Bogumiła Twardowska-Rogacewicz

Druk / Tisk:

Jaks, Wrocław

ISBN 978-83-87871-87-1

Fundusz Mikroprojektów Nisa-Nysa
POWT RCz-RP 2007-2013

Projekt Przestrzeń jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, środków budżetu państwa za pośrednictwem Euroregionu Nysa oraz Miasta Jelenia Góra i Starostwa Powiatowego w Jeleniej Górze.

Fond mikroprojektů Nisa-Nysa
OPPS ČR – PR 2007-2013

Projekt Prostor je spolufinancován z prostředků Evropské unie v rámci Evropského fondu pro regionální rozvoj a prostředků státního rozpočtu Polské republiky prostřednictvím Euroregionu Nisa a také Městem Jelení Hora a Okresním úřadem v Jelení Hoře.

